

STEWART FOSTER

BĂIATUL DIN BULĂ

Traducerea din limba engleză
de Adrian Deliu

11 ani, 2 luni și 21 de zile

— Mi-am făcut un tatuaj. Ghici ce e!

— O girafă?

— Pe gleznă!

— Bine, un elefant.

Beth mă atinge pe braț.

— Haide, Joe, îmi zice. Nici măcar nu încerci...

— Scuze. Mi-l arăți?

Ea zâmbește, după care-și ridică puțin cracul drept al combinezonului pe care sunt obligați să-l poarte toți vizitatorii, chiar și cei din familie.

— Ultima încercare?

— Spider-Man?

— Nu, zice ea, râzând. *Tu* poți să ți-l faci pe ăla, când o să fii mai mare.

Ne privim unul pe celălalt și rămânem tăcuți.

Obișnuia să-și ceară iertare, iar eu obișnuiam să-i spun că nu-i nimic, că nu contează. Acum, însă, doar ne privim, apoi ne uităm în altă parte, prefăcându-ne că nu s-a întâmplat nimic.

Își trage șoseta în jos și-i văd tatuajul colorat în gri și roșu, cu un strop de albastru în mijloc.

— Parc-ar fi o pată.

— E o turturea!... Și mă mănâncă.

Își scarpină așa de tare tatuajul, încât am impresia că se va șterge. Clatin din cap la soră-mea. Beth își acoperă la loc tatuajul, se ridică și rămânem în picioare, unul lângă celălalt, cu monitorul care piuie lângă noi la fiecare treizeci de secunde. Privim clădirea mare și cenușie de vizavi, cu soarele sclipind în ferestre și toți oamenii dinăuntru stând la birourile lor, cu ochii în computere. Îi văd venind și-i văd plecând, iar nopțile și în weekend-uri văd scaunele goale și lumina de veghe, până luni dimineața, când se întorc cu toții.

Aerul condiționat intră în funcțiune, răspândește un val rece în încăpere și mă face să tremur. Beth mă întreabă dacă mi-e bine și dau din cap că da.

— E îngrozitor de cald afară, dar aici pare frig.

— E așa de cald, încât se topește asfaltul? o întreb.

— Nu, nici chiar așa.

Zâmbește, apoi mă ia pe după umeri și stăm așa la fereastră, privind avioanele care zboară pe deasupra clădirilor înalte, pe culoarul lor aerian spre și dinspre Heathrow¹. Acum, a rămas singura fereastră prin care mai pot să privesc. Mai era una care dădea spre hol și prin care vedeam cum trec medicii și asistentele. Numai că într-o zi îngrijitorul a dat-o cu vopsea albă, specială, pentru sticlă. Am întrebat de ce și mi s-a spus că „pentru intimitate”. Le-am zis că oricum nu auzeam ce vorbesc. Au zâmbit și mi-au răspuns că nu despre asta era vorba. Totuși, eu nu-mi doresc mai multă intimitate. Sunt sătul de câtă am.

Beth mă strânge foarte ușor; un pic mai tare, și mi-ar lăsa vânătăi. Mă bucur că nu-i e frică să mă atingă. De fiecare dată când medicii sunt nevoiți să mă atingă, ca să mă

¹ Cel mai important aeroport din Londra, cel mai mare din Europa după numărul de pasageri (*n. trad.*).

examineze sau ca să m-ajute, o fac de parc-aș fi din sticlă. De-asta sunt atât de norocos c-o am pe Beth. Și ea zice că-i norocoasă că mă are pe mine; că nu știe ce s-ar face fără mine. Uneori, imediat ce pleacă, mă întreb cum ar fi. Ar putea să-și găsească un iubit și să stea împreună cu el sau ar putea să iasă mai des cu prietenele ei. N-ar mai trebui să stea cu frica-n sân la cursuri, la universitate. Totuși, ea zice că se bucură să-și petreacă timpul cu mine, aici.

Afară, un tip într-o salopetă gri traversează acoperișul clădirii de birouri, cu o pungă maro în mână. Trece printre stâlpii negri și țevile argintii, cercetează capcanele de porumbei din jgheaburi, după care scoate un cuțit din pungă, se apleacă, deschide o cușcă, înhață un porumbel și-i taie gâtul.

Beth întoarce capul.

— Nu știu cum de poți să te uiți, îmi zice.

— Nu-i chiar așa de rău.

Ne întoarcem de la fereastră spre pat, pe lângă buteliile de oxigen pentru urgențe și monitoarele cenușii, cu luminițe roșii pâlpâitoare și cifre de culoare verde.

Puls: 79

Temp. corporală: 37,4°C

Temp. camerei: 18°C

Umiditatea: 7%

Puritatea aerului: 98,5%.

Puritatea aerului a scăzut fiindcă e ea aici.

Mă întind pe pat, Beth se înghesuie lângă mine și ne uităm la televizor, în timp ce monitoarele puiue, iar senzorii din colțurile camerei pâlpâie la fiecare secundă, recepționând prin bluetooth datele despre pulsul și temperatura mea corporală, transmise de senzorii lipiți pe mine. Aud zgomot slab de pași pe coridor și îmi miroase a cafea pe care nu pot s-o beau și-a mâncare pe care nu pot s-o mănânc. Eu și Beth ne plictisim de televizor, așa că răsfoiesc pe iPad cărți și

reviste pe care nu le pot avea în varianta tipărită, iar ea ascultă muzică, până când primesc mâncarea, prin ferestruica din ușă, la ora cinci. E mâncarea mea fortifiantă, de supererou, vidată în folie de aluminiu. N-are un gust prea grozav, dar îmi dă energie. Și, cel mai important, mă menține în viață. Desfac folia și mănânc friptură de vită cu orez, până când afară cerul își schimbă culoarea, din albastru în cenușiu.

La ora șapte, Beth se ridică, mă sărută pe frunte, apoi se îndreaptă spre ușă, trecând pe lângă posterul meu cu Theo Walcott². Costumul alb de spital o face invizibilă pe fundalul peretelui, cam ca Sue Storm din *Fantastic Four*³. Apasă butonul soneriei și așteaptă. Nu vreau să plece. Noaptea mi se par prea lungi după vizitele ei. Ușa se deschide și ea întoarce capul spre mine.

— Nu știi sigur când mai vin, îmi zice. Am o disertație de scris.

— E în regulă.

— Poate poimâine.

Zâmbește iar, apoi se strecoară prin crăpătura ușii, ca și cum microbilor le-ar fi frică să intre dacă nu le deschizi larg ușa. Privesc ușa albă și mi-o imaginez pe Beth de cealaltă parte, scoțându-și combinezonul în zona de tranziție. Își îmbracă din nou hainele de stradă și-și scoate elasticele din păr. Apoi, discută cu infirmierele și se uită în foile mele de observație. Ea spune că-i place să le studieze, nu numai pentru că sunt despre mine, ci și fiindcă îi sunt de ajutor la universitate, unde studiază medicina. Curând, va trebui să facă un an de stagiatură. Ea zice că nu știe unde și când anume va pleca, știe numai că încă nu e cazul să plece.

Mă duc la fereastră și-o văd traversând strada, printre mașinile și autobuzele blocate în trafic. Când ajunge pe trotuarul celălalt, se întoarce și-și ridică privirea spre mine.

² Fotbalist englez (*n. trad.*).

³ *Cei patru fantastici* – film artistic, adaptat după benzile desenate cu același nume (*n. trad.*).

Îi zâmbesc și-i fac semn cu mâna, ea îmi răspunde, după care se reazemă de un perete și se uită în telefon. Din când în când, se uită în sus, vede că încă o urmăresc și clatină din cap, râzând. Îmi sprijin fruntea de geam și simt sticla rece.

Mă ia amețeala. Înghit și simt un gust metalic, în timp ce un firicel de sânge mi se prelinge din nas, până pe buze. La început, e doar o picătură pe pervaz, apoi pata începe să crească. Mă prind cu degetele de nas, ca să opresc hemoragia. Beth îmi face semn cu mâna, chiar când sosește un autobuz și-o acoperă. Aș vrea să rămân, ca s-o văd plecând, dar picioarele mi se înmoaie și-mi amorțesc. Mă sprijin cu amândouă mâinile de pervaz. Sângele îmi bălțește în palmă și-mi picură pe tricou, pe pantaloni, pe calorifer și-apoi pe podea. Clădirea cenușie și traficul se pierd în ceață. Trebuie să ajung la pat... Trebuie să ajung la pat. Monitorul e mai aproape. Mă prăbușesc peste el și apăs butonul roșu.

Sunt pe pat, întins pe o parte. Greg mă ține de nas cu mâna înmănușată.

— Nu-i nimic, îmi zice. Ești bine.

Încerc să zâmbesc. Îmi zâmbește și el, după care îmi dă drumul ușurel la nas și apasă butonul care-mi ridică patul.

— Ține.

Îmi dă un tampon și îmi ridică mâna la nas.

— Ține-l apăsat.

Mintea începe să mi se limpezească. Privesc în jur, prin încăpere.

— Scuze pentru mizerie.

Greg zâmbește.

— Nu-i nimic, prietene, doar apleacă-ți capul.

El îmi verifică pulsul și temperatura, în timp ce o asistentă pe care n-o cunosc cercetează monitoarele. Apoi, ea apasă un buton – se aude zumzetul unui motor, un val de aer năvălește și mi se face frig din nou. Greg se întoarce la mine.

— Lasă-mă să văd, îmi zice.

Îmi ia mâna de la nas, îmi șterge sângele de pe față și-mi dă un tampon curat, ca să mă pot curăța singur.

— Ai cam exagerat, îmi spune.

— Cu vorbitul?

Vocea mea sună comic, fiindcă mă țin de nas.

Greg zâmbește. Aș vrea să zâmbesc și eu, dar mi-e teamă că, dacă o fac, sângele ar reîncepe să curgă.

— Mda.

Mă uit la petele roșii de pe tricou, de pe pantaloni, de pe pat, la dâra întreruptă care duce spre fereastră. E o pată roșie pe geam. Greg îmi șterge fruntea.

— Ți-am mai zis, nu-mi fac probleme pentru mizerie, Joe. Numai că *ăsta* trebuie să stea la gâtul tău, nu pe pat.

— Scuze.

Iau butonul de panică. Asistenta îl întrebă pe Greg dacă se descurcă. Greg îi face semn din cap că da, iar ea îmi zâmbește în timp ce pleacă. Mă întind un pic pe spate, iar Greg se duce în baie și se întoarce cu o pijama. Îmi iau mâna de la nas.

— Mda, e bine, prietene, îmi zice. Schimbă-te cu asta când ești gata.

Îmi lasă pijama pe pat și se duce din nou în baie. Aud apa curgând și simt miros de dezinfectant. Greg revine cu o găleată. Mă întorc pe spate și-mi scot tricoul, în timp ce el șterge sângele de la fereastră.

— Poate c-ar trebui s-o lași mai moale în seara asta, să te odihnești doar, fără laptop sau altceva.

Trag pe mine bluza de pijama și-mi cobor privirea, în timp ce închei nasturii. Am o pată roșie pe pielea albă, acolo unde a trecut sângele prin tricou. Totuși, n-am chef să fac duș astă-seară: sunt prea slăbit. Greg clatină din cap, știe că detest dușurile.

— Eu n-am văzut nimic, mă asigură el.

Zâmbesc și-mi închei ultimii doi nasturi, îmi schimb și pantalonii, în timp ce Greg spală podeaua.

După ce termină, se întoarce și mă examinează, apoi urmărește aparatele pentru câteva secunde, înainte de a trage jaluzelele și de a face lumina mai mică.

— Prietene, vrei puțină muzică? mă întrebă.

Dau din cap că da, așa că se duce la laptop și dă clic pe Spotify, însă volumul e atât de scăzut, încât abia dacă aud ceva. Îl rog să dea mai tare, dar zice că e suficient, apoi se îndreaptă spre ușă.

— Mai trec peste o oră, poate și stau un pic cu tine, mă anunță.

— Poți să rămâi și-acum, dacă vrei.

Văd în privirea lui că ar vrea să rămână, dar e ca și cum l-ar trage cineva de mână spre ieșire.

— Peste o oră, prietene, îmi spune, dacă mai ești treaz.

Întind mâna după telecomanda televizorului. Greg clatină din cap și iese, lăsându-mă singur. Deodată, aud bâzâitul telefonului pe noptieră.

Joe, continuă să ☺. Mă întorc mâine.

Zâmbesc. Ea îmi spusese c-o să vină poimâine.

Pornesc televizorul, schimb canalele vreo cinci minute, apoi îl sting. Mă întind pe spate și privesc fix tavanul. Șuierul aerului condiționat e amestecat cu sunetul muzicii, cu zgomot de pași și cu șoaptele celor care merg pe coridoare, iar luminițele de pe aparatele mele de monitorizare clipesc la fel ca avioanele pe cerul nopții. Mă întreb ce-o face Beth și cu cine o fi. Mi-aș dori să fi fost cu mine, dar mai mult decât orice, mi-aș dori să fiu eu cu ea, în apartamentul ei. Am putea să ronțăm chipsuri, să bem Cola și să ne uităm la filme cu supereroi. Numai că eu n-am voie să merg acolo, n-am voie nici măcar să ies pe stradă, pentru că, dacă ies din camera mea, pot să capăt toate bolile din lume și să mor.